

COLUMN REMCO HOEKMAN

Tegen de stroom in

Na lang wachten is het dan zover. Het 'Hoofdlijnenakkoord Hoop, lef en trots' is gepresenteerd. Het akkoord zet in op het verbeteren van het welbevinden van mensen, met daarbij aandacht voor bestaanszekerheid, toegankelijke zorg en een dak boven je hoofd. Hiermee wordt beoogd de samenleving verder te brengen in tijden van spanningen en onzekerheid.

De aandacht voor sport in dit hoofdlijnenakkoord beperkt zich tot de centralere rol die binnen de zorg wordt toegeschreven aan preventie. Daar wordt sport en bewegen genoemd als onderdeel van preventie, om zo de gezondheid te verbeteren, gezondheidsverschillen te verkleinen en de zorgvraag te beheersen.

Dit klinkt makkelijk, maar gaat verre van vanzelf. Zeker niet waar het gaat over het verkleinen van gezondheidsverschillen. Preventieve maatregelen, en dus ook deelname aan sporten en bewegen, landen namelijk beter bij mensen met meer hulpbronnen (economisch, sociaal, cultureel). Terwijl de gezondheidsachterstanden juist het grootst zijn bij de mensen met weinig hulpbronnen.

Het ombuigen van bestaande gezondheidsverschillen vraagt daarom om specifieke maatregelen en aandacht voor specifieke groepen. Alleen zo kun je bestaande ongelijkheden aanpakken. Het is dus opmerkelijk dat het akkoord vooral inzet op generieke maatregelen en niet wil nivelleren.

De afgelopen jaren is die ongelijkheid alleen maar toegenomen, ook in het landschap van sport en bewegen. Dat is ook geïllustreerd in verschillende bijdragen in *Sport & Gemeenten*. De COVID-pandemie en de energiecrisis hakten er zwaarder in bij de kwetsbaardere groepen in de samenleving dan bij groepen die over meer hulpbronnen beschikken. Voor hen is het moeilijker om tegen de stroom in te roeien en zich een weg te banen door de uitdagingen die crisissituaties met zich meebrengen.

Met een kleinere rol voor de overheid, die ook doorklinkt in het hoofdlijnenakkoord, wordt meer van de samenleving gevraagd. En dat zal verschillen in de samenleving eerder vergroten dan verkleinen. Laten we in de sport afspreken dat we dit niet laten gebeuren.

Laat het diverse landschap van sportaanbieders oog houden voor bestaande belemmeringen om te sporten en bewegen en juist de mensen helpen die in deze onzekere en uitdagende tijden moeite hebben om in beweging te komen. Richt je niet op het laaghangende fruit of de groep die met een motorboot tegen de stroom in gaat. Maar juist op de mensen die worstelen om tegen de stroom in te komen. Specifieke aandacht voor wie dit het meest nodig heeft.

Remco Hoekman is directeur-bestuurder bij het Mulier Instituut en bijzonder hoogleraar Sportsociologie en Sportbeleid aan de Radboud Universiteit.